

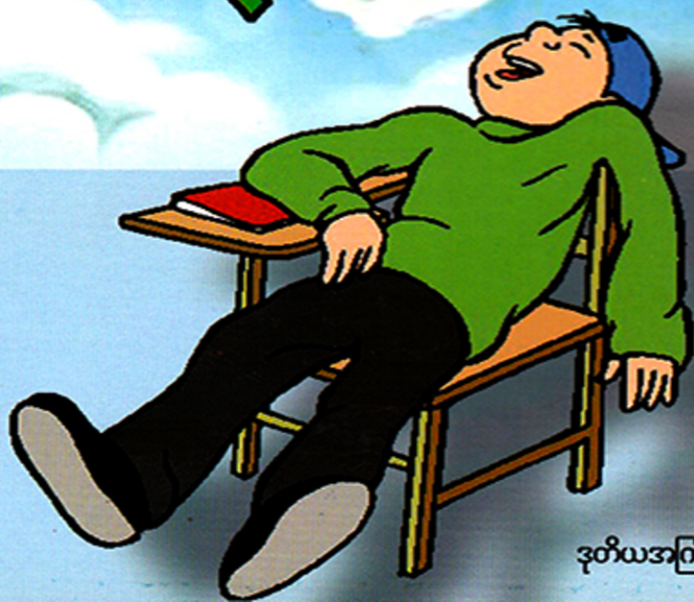
ပေလေ

ကြိုးနှင့်

ချည်ထားသော

ဗာရာဏသီ

ဟိုဟိုဟိုဟို

ဗေလုဝ၏ အမှာ စာ

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက

ရှေးလူကြီးသူမများက

ပုံတိုပတ်စများ ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ . . . ဟု ။

ကျွန်တော်က သံသရာတွေ သိပ်ရှည်နေတဲ့ အတွက်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီကို

ကြိုးနှင့် ချည်ထား လိုက်လေတော့သည်။ ။

* * *

အခန်းစဉ်(၁)

တကလွဲရွာက ဘဿကို လှည့်စားလိုက်သည် လား။ ဘဿကပဲ တကလွဲရွာကို လှည့်စား လိုက်သည် လား မသိ။ ဘဿသေပြီဆိုသည့် သတင်းကား တောမီးပမာ။ ရွာနီးဝန်းကျင်မှ ရွာလူကြီး များ နှင့် ကာလသားများက အုပ်လိုက် အုပ်လိုက် ရောက်ချလာကြသည် ။

ဘဿအသုဘမှာ ကျေးရွာတွေ အပြိုင်အဆိုင်လုပ်သလို ဖြစ်နေကြတော့ တကလွဲရွာသူကြီး ကိုအုန်းမောင် မနေသာတော့။ ငဲ့ရွာသား တယ်မိတ်များ လှချည်လားပေါ့။

ခရောင်းပြင်ရွာလူကြီးကိုမြသန်းက

“ကဲ ကိုအုန်းဆောင် . . . ကျုပ်တို့ ခရောင်းပြင်ရွာကတော့ သာရေး နာရေး အသင်းအဖွဲ့ ဆိုတာ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ရွာမှာ လည်း ရှိမှာ ပေါ့ ။ ခုနစ်သောင်းဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ရွာသားမဟုတ်ပေမဲ့လို့ ဘဿဟာ ကျုပ်တို့ ရွာသားနဲ့ မခြားပါဘူးဗျာ၊ သာရေးနာရေးဆိုရင် အသံကြားတာနဲ့ ဘဿ ရေထမ်းထမ်းပိုး ရေနစ်ပုံးနဲ့ ရောက်ရောက်လာတယ်၊ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ဂုဏ်ပြုတာဗျ။ ကဲ . . . နာရေး ကို ဘယ်သူကောက်ခံသလဲ ဈာပနာ ကော်မတီ မရှိဘူးလား၊ ကျုပ်တို့ ခရောင်းပြင်ရွာက ခုနစ် သောင်းဗျာ”

ခရောင်းပြင် ကိုမြသန်းကတော့ သူ့ရွာမှာ လည်း နာမည်ကြီးသည် ။ လူပုစိတ်တို။ ပြောလျှင် ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သည် ။ စကားကို အပိုအလို မရှိ။

ခရောင်းပြင်မြသန်း အပြောအဆိုကို တကလဲ့လူကြီး ကိုအုန်းဆောင် က သိပ်အစာမကြေချင်။ အမှန်စင်စစ်က ရွာ၌ သာရေးနာရေးအသင်းအဖွဲ့မရှိ။ ရွာချင်းယှဉ်ရင်တော့ ရှိချင်ယောင်ဆောင်ရ တော့မှာ ပေါ့။ ကိုအုန်းဆောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး လူကြီးလေသံဖြင့်...

“အင်း...ခက်တာက ကျုပ်လက်ထက်ကျမှ သာရေးနာရေးအဖွဲ့ကို စဖွဲ့ရတာဗျ။ ရှေ့ကလုပ်ခဲ့ တဲ့ လူကြီးတွေက အမြော်အမြင် အရမ်းနည်းကြတာ၊ ဟဲ့ မကျင်... စာအုပ်နဲ့ ဘောပင် ယူခဲ့စမ်း၊ ဒီမှာ ကူငွေတွေ စမှတ်ရတော့မှာ ”

မကျင်က မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့်...

“ဦး ဦးအုန်းဆောင်... ကျွန်မမှာ မရှိဘူး”

“တယ်...ဒီ မကျင်...လူသေပြီဆိုရင် ကူငွေဆိုတာ မလွဲမသွေ လာတော့မှာ လေဟာ၊ ကြိုဝယ်ထားမှ ပေါ့ဟ၊ ကဲ ကဲ... စာအုပ်နဲ့ ဘောပင် မရှိရင် စိတ်နဲ့ ပဲ မှတ်ထား၊ ခရောင်းပြင် ခုနစ်သောင်းလို့ ”

*

အမှန်စင်စစ် ငွေခုနစ်သောင်းဆိုတာ ဘဿာကတော် မုဆိုးမ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကား ကိုင်ဖူးတာမဟုတ်။ ဒီတစ်ရွာထဲက ခုနစ်သောင်းဆိုတော့ ကျန်ရွာတွေက အများကြီး လာကြဦးမှာ ဟု မကျင် စိတ်ထဲ ဖျတ်ခနဲ တွေးလိုက်သည်။

“ကိုဘဿာ ငါ့ယောက်ျားကြီး ကောင်းရာသူဂတိ လားပါစေတော်၊ ရှင်အစွမ်းအစက သေမှ ပေါ်လာတာပါလား”

မကျင် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာလေးဖြင့် ထောင့်လေးတစ်ထောင့်မှာ ထိုင်ပြီး ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ တွေးနေလိုက်သည်။ ထိုစဉ် စူးစူးဝါးဝါး အသံန

ကံကြီးတစ်ခုက အိမ်ရှေ့မှ ဝုန်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ ။ မကျင် ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“မောင်လေးဘသာရေ... သေတာတောင် အကြောင်းမကြားဘူး၊ အစ်မက မနေနိုင်တော့ လာရတော့တာပေါ့ကွယ်၊ ရေကို ကြိုးနဲ့ ခုတ်ရင် ပြတ်ချင်ပြတ်မယ်၊ မောင်နှမဆိုတာ ကမ္ဘာတည် သရွေ့ ဘယ်ပြတ်ပါ့မလဲကွယ်... ဟီး ဟီး ဟီး”

လူကြီးကိုအုန်းဆောင်မှ ...

“ဟဲ့ မကျင်... ဘယ်က မိန်းမလဲ၊ ငိုတာ ကျက်သရေမရှိဘူး၊ တိုးတိုး ငိုခိုင်းစမ်း”

“ကိုဘသာ အစ်မလို့ ပြောတာပဲ၊ ကိုဘသာရှိတုန်းက တစ်ခေါက်မှ မလာဖူးပါဘူး၊ ခုမှ ရောက်လာတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ငိုလို့ ကြုံပြောထား၊ ဒီမှာ ဘသာအသုဘက အလုပ်ရှုပ်ရတဲ့ ကြားထဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ဟဲ့ မကျင်... မောင်လေး ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးတာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး”

မကျင်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်...

“မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ... ရောဂါက အခုထက်ထိ အမည်ရှာလို့ မရသေးဘူး”

ဘသာအစ်မ စမ်းတင်က မကျင်အဖြေကို သိပ်မကျေနပ်။

“ဟဲ့... ကိုယ့်ယောက်ျား ဘာရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုတာတောင် မသိရ

အောင် ညည်းက ဘာလုပ် နေလို့ လဲ”

မကျင် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ။ မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လျက်...

“ဟဲ့ စမ်းတင်. . . သေမှ လာလွမ်းမနေနဲ့ ၊ မသေခင် မောင်လေးဆိုပြီး တစ်ခေါက်လာဖူးလို့ လား၊ အပိုတွေ လာလုပ်မနေနဲ့ ”

မစမ်းတင်ကလည်း ဝုန်းခနဲ ထရပ်လျက်...

“နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ခွေးကျင်မ၊ လင်သေလို့ ကူငွေတွေ ရတော့မယ်ဆိုပြီး မာန်တက် နေတာလား...ဟင်”

တကလွဲ ကိုအုန်းဆောင် အသံလာရာဘက်သို့ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး..

“ဟေ့ ဟေ့... မသာအိမ် လာပြီး ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ အကုန်အချုပ်ထဲ ရောက်ချင်လို့ လား၊ တကလွဲ အုန်းဆောင်ဆိုတာ မကြားဖူးကြဘူး ထင်တယ်”

သမီးယောက်မနှစ်ယောက် ကုပ်သွားကြသည်။ ။

“အားလုံး နားထောင်ကြနော်... အုန်းဆောင် နာရေးမှာ အာဏာ မသုံးချင်ဘူး”

★

အမှန်စင်စစ် အဲဒီကာလ သေဆုံးသူက ကိုဘသာကား လူထူးလူဆန်းဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ ။ မသေဆုံးမီက မိသားစုအရေး ဘယ်လောက် အရေးကြီးကြီး ရေထမ်းပုံးနှစ်ပုံးနှင့် ထမ်းပိုးကို ကောက်ဆွဲပြီး အသံချဲ့စက် အသံကြားရာဘက်သို့ ပြေးလေတော့သည်။ ။

သာရေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နာရေး ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မဖြစ်မနေ လိုအပ်သည် ကတော့ ရေပဲ။ စဉ်အိုးများ ၊ ရေအိုးများကို ဘယ်သူ့ ကိုမှ မပြော။ အရမ်းမောတဲ့ အချိန်ပဲ ခဏနားသည် ။ ပြီးရင် ဆက်ထမ်းသည် ။ ဘယ်ရွာမှ မရွေး။ အနီးပတ်ဝန်း ကျင်ရွာများ ၌ စကားတစ်ခွန်း တွင် ကျယ်လာခဲ့လေသည် ။

“ဘသာရှိရင် ရေရှိတယ်”

ဇနီးသည် မကျင်ကလည်း အသံချဲ့စက်အသံကို ကြာတော့ ကြောက်ကြောက်လာသည် ။ တစ်ခါ အငယ်ကောင် အပြင်းဖျားတာကို ပစ်ပြီး ရေလှည့်ရွာက ဆရာဝန်ဦးကြည်အလှူမှာ ရေ ကုသိုလ် သွားလုပ်နေသည် ။ ပြန်လာတော့ မိန်းမဖြစ်သူက ဆူအောင့်အောင့်လုပ်တော့ ဇနီးဖြစ်သူကို ချောမော့ပြောဆိုသည့် စကားလုံးများက သင်းသည် ။

“မိန်းမရယ်... ငါတို့ က သူများ လို အလှူကြီးအတန်းကြီး မပေးနိုင်တော့ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ရေကုသိုလ်လေးလုပ်ရတော့ ရေအကျိုးဆယ်ပါး ဆိုတာ တော်တော် ဆုတောင်းပြည့်ပါတယ်ကွာ”

အခုတော့ လင်ဖြစ်သူ ပြောခဲ့သည့်စကားများက သွေးထွက်အောင် မှန်နေသည် ။ တကယ် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့လေပြီ။ ကိုဘသာ သေပြီး နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ပင် ကူငွေကား တစ်သိန်းကျော် ရနေပေပြီ။

ဆက်တိုက်ဝင်နေသော ကူငွေများ စွာကို မျက်စောင်းထိုးနေသူကား ဘသာအစ်မနှင့် ဘသာ ဦးလေး။

ကိုဘသာ၏ ဦးလေး ဦးစိန်မောင်က...

“ဟဲ့ ငါ့တူမကြီး... ကူငွေတွေကို စာရင်းအတိအကျ မှတ်ထားနော်၊ ငွေတွေ မလေစေနဲ့ ”

မကျင် ကိုဘသာကိုကြည့်ရင်း ရှိုက်ငိုနေရာမှ . . .

“ဒီမှာ ဦးလေး . . . ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ စကားပဲ ကိုယ်ပြောပါ။ အဲဒီကူငွေ
တွေကို ဘာမှ မျက်လုံး ပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ လိုက်ကြည့်နေစရာ မလိုဘူး
။ ဦးလေးတို့ နဲ့ လည်း ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

မကျင် ပြောင်ချဲ့ပြီ။ သည်းခံတာ များ လှပြီမို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်
သည် ။ ကိုဘသာအစ်မက တစ်စခန်း ထပြန်သည် ။

“ဟဲ့ကောင်မ . . . ညည်းတစ်ယောက်တည်း ပိုင်တယ် မထင်နဲ့ ၊ အဲဒီ
ဦးလေးက ကွယ်လွန်သူ ဘသာရဲ့ ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်၊ ငါက အ
စ်မအရင်းခေါက်ခေါက်ဟဲ့”

“ခုချိန်မှာ အခေါက်တွေ အသားတွေ လာမပြောနဲ့ ၊ ရက်မလည်ခင်
ထပြန်လို့ လည်း ရတယ်၊ ဘယ်သူမှ ဆွဲမနေဘူး။ ဘယ့်နှယ်တော် . . .
သေသူရဲ့ ပါးစပ်ထဲက ပိုက်ဆံကို အမွေလာခဲ့တဲ့ လူတွေက ရှိသေးတယ်
”

“ဟဲ့ကောင်မ . . . အမွေခွဲတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရပိုင်ခွင့် ရပိုင်ခွင့်ဟဲ့”

လူကြီးအုပ်စု အိမ်ရှေ့ရောက်မှ အသံများ ရဲသွားကြသည် ။ ကိုဘ
သာ အစ်မမှ အသံနက်ကြီး ဖြင့် လူကြီးတွေကို မသိမသာကြည့်ရင်းမှ . .

“မောင်လေးရေ . . . တရားကို နတ်စောင့်သလို ကူငွေကို လူကြီးတွေ
စောင့်ပါတယ်ကွယ် . . . ဟီး ဟီး”

လူကြီးကိုအုန်းဆောင် သဘောကျသွားသည် ။

“သူငိုတာ သဘာဝကျတယ်ဗျ”

“ဈာပနကော်မတီတော့ ဖွဲ့ရလိမ့်မယ်ဗျ”

လက်ဆည်ကံလူကြီး ကိုမောင်မောင်က သူ၏ အမြင်ကို တင်ပြသည်
။ ကိုမောင်မောင်က ဒီအနီးအနား ရွာတစ်ဝိုက်တော့ အားလုံးထက် စာ
တတ်သည် ။

“ဈာပနကော်မတီဖွဲ့ရင် ရန်ပုံငွေတော့ လိုလိမ့်မယ်ဗျ”

တကလွဲလူကြီး ကိုအုန်းဆောင်က ဘုမသိဘမသိဖြင့် ဝင်ပြောသည်
။

ရန်ပုံငွေစကားကြောင့် မကျင်မျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်ပြီး လူကြီးဝိုင်း
သို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာသည် ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း . . .

“ဘုရား ဘုရား . . . ကူငွေထဲကတော့ မသုံးပါစေနဲ့ ဘုရား”

စကားပြောပြတ်သော ခရောင်းပြင်လူကြီး ကိုမြသန်းမှ . . .

“ခင်ဗျားကလည်း ဘာတွေဝင်ပြောမှန်း မသိဘူး၊ ကိုမောင်မောင်
ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကိုဘ သာရဲ့ အသုဘကိစ္စကို ဈာပနကော်မတီဖွဲ့ရ
မယ်လို့ ပြောတာဗျ၊ ဘာရန်ပုံငွေကို လိုမှာ မို့လို့ လဲ . . . ဒါပဲလိုတယ်၊ ဒါပဲ
လိုတယ်”

ဟု လက်ညှိုးနှင့် ခေါင်းကို ထိုးပြလိုက်သည် ။

မကျင် အလုံးကျသွားသည် ။ ကိုဘသာအစ်မ မစန်းတင်က ဒီလိုနေ
ရာမျိုးမှာ အကွက်ဝင်ပြီ အထင်နှင့် . . .

“ရန်ပုံငွေလိုရင်လည်း မောင်လေးရထားတဲ့ ကူငွေတွေက နည်းတာ
မှ မဟုတ်တာ၊ သုံးလို့ ရတာပဲ ဥစ္စာ၊ ကျွန်မသဘောကတော့ “ပစ္စယော
ဟောတု” ပဲ ကြိုက်တယ်”

တကလဲ့လူကြီး ကိုအုန်းဆောင်မှ ခုနက ကျသွားသော သိက္ခာကို ခွင်
ဝင်တုန်း အဖတ်ပြန် ဆယ်လိုက်သည်။ ။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူတုံး၊ ဘာသိလို့ ဝင်ပြောနေတာတုံး၊ ဒီမှာ မြေကျ
ဖို့ ကိစ္စ လူကြီးတွေမှာ ခေါင်းဘယ်လောက်စားနေလဲဆိုတာ၊ စကားကို
သိမှ ဝင်ပြောဗျ၊ ဒါ တကလဲ့ရွာ၊ အလကားရွာ မဟုတ်ဘူး ”

“အရည်မရ အဖတ်မရ လျှောက်ပြောနေကြပါနဲ့ ဒေါ်စန်းတင်ရယ်၊
ဒါ လူကြီးတွေ စီစဉ်ရ မယ့် ကိစ္စပါ၊ ကိုဘသာ ယောက်ျားရေ... ကောင်း
ရာဘုံဝကနေ ရှင့်အစ်မကို ဒီအိမ်ထဲက အမြန်ဆုံး သာ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ
ပါတော့”

“ဟဲ့ ကောင်မ... ညည်း ဘာပြောတာလဲ”

အခြေအနေ အရမ်းတင်းမာနေပြီမို့ လူကြီးများက အချိန်မီဝင်တား၍
အာဂန္တုရန်ပွဲ ခေတ္တငြိမ်း သွားသည်။ ။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့် တစ်
ယောက်ကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မရ။

နောက်ဆုံး နာရီဝက်ခန့် လူကြီးများ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ကိုဘသာ၏
ဈာပနကို ခုနစ်ရက် ထားရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။ ။ ရွာ၏ ထုံးစံက
တော့ သုံးရက်နဲ့ အပြီးဖြစ်၊ မြေမြှုပ်မီးရှို့။ ။ ထို အစဉ်အလာတစ်ရပ်ကို
ကိုဘသာ အသုဘက ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်သည်။ ။ လူကြီးများ ၏ ဆုံးဖြတ်ချ
က်က မှန်သင့်သလောက် မှန်သည်။ ။ ခုနစ်ရက်ထားခြင်းဖြင့် မသိသေး
သည့် သူလည်း သိမည်၊ ဖဲဝိုင်း အကောက်များများ ရမည်၊
ကူငွေများများ ရလျှင် ကိုဘသာ အသုဘ ဒီတစ်နယ်လုံး အစည်ဆုံးဖြစ်
မည်။ စီစဉ်သူ ဘယ်သူတွေလဲဟု မေးလျှင် ထိုလူကြီးသုံးယောက်၏ နာ
မည်သည် လည်း တစ်မဟုတ် ချင်း ကျော်ကြားသွားမည်။ ဒါတွေအား
လုံးဟာ ကိုဘသာ မသာ ခုနစ်ရက်ထားခြင်း၏ အကျိုးရလဒ် များ ပင် ဖြ

စံသည် ။

တကလွဲရွာသူ ရွာသားတွေကတော့ လူကြီးများ ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
၇၀ ရာခိုင်နှုန်း ထောက်ခံကြသည် ။ လူကြီးမျက်နှာကြောင့်မဟုတ်၊ ကို
ဘသာ၏ မျက်နှာကြောင့်ပင် ဖြစ်သည် ။

*

ကိုဘသာအစ်မ မစန်းတင် တိုက်ကွက်ပြောင်းလိုက်သည် ။ မကျင်
ကို ထိပ်တိုက် အပြစ်မပြော တော့။ လာသည့်လူကို ခိုင်ခံ့ညံ့ခံသည် ။ မျ
က်ရည်လေးစမ်းစမ်းကတော့ မိုးလင်းတာနဲ့ လုပ်နေကြ သည် ။ အသံက
လေးကလည်း ကွဲအက်အက်။

“ဒီရွာကလားဟင်”

မစန်းတင်အသံက။

“အစ်မက”

“မောင်ဘသာရဲ့ အစ်မပါကွယ်၊ ဒီမောင်နှမလေး နှစ်ယောက်ရှိတာ
မောင်လေးက အစောကြီး ထွက်ခွာသွားတော့ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းတောင်
မသိတော့ပါဘူးကွယ်”

“ဪ ဪ... ကိုဘသာရဲ့ အစ်မကိုး၊ ရွာကို လာခဲ့တယ်နော် သိပ်
မတွေ့လို့ ”

“သိပ်မတွေ့ဆို... ဟွန်း ဟွန်း”

မစန်းတင်က မကျင်ဘက်သို့ မျက်စောင်းထိုးပြလိုက်သည် ။ ပြီးမှ
ဆက်၍ ...

“မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ကြင်နာမှုကို သွေးခွဲတဲ့ သူပေါ့ကွယ်၊ သူ

အိမ်ကို မောင်ဘသာရဲ့ အမျိုးတွေ တစ်ယောက်မှ မလာရဘူးတဲ့ ၊ အမျိုးမျိုး သွေးခွဲတဲ့ မိန်းမပါအေ၊ ခုတောင် အသုဘကိစ္စမို့ လာရတာ၊ လာသမျှ ဧည့်သည် တွေကို ငါးပိရည် ဆားရည်ပါ၊ ရောက်ကတည်းက ဟင်းကောင်း ချက်မကျွေးတာ၊ စားချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရလိုက်တဲ့ ကူငွေတွေကလည်း မြင်မကောင်းဘူး၊ အရမ်း စေတနာယုတ်တဲ့ မိန်းမ၊ ရုပ်နဲ့ လိုက်ပါတယ် ညီမရယ်”

ရွာခံမိပုန်းက မကျင်ကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေသည် မို့ မကျင်စိတ်ထဲက သိပ်မသင်္ကာချင်။ အတူ ထိုင်နေတာလည်း ရန်ဘက် မစန်းတင်နှင့်မို့ မကျင် မသင်္ကာတော့။ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မကျင် ပေါက်ကွဲသံ ထွက်လာသည် ။

“ကဲ ကဲ. . . အသုဘလာရင် ရိုးရိုးသားသားနဲ့ လာကြပါ၊ ဟိုလူစောက်တင်းပြောသလို ဒီလူ စောက်တင်းပြောသလိုတော့ မလုပ်ကြနဲ့ နော်၊ မကျင်ပေါက်ကွဲရင် မလွယ်ဘူးနော်”

မကျင် ပြောပြောဆိုဆို အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်သွားသည် ။ မိပုန်း မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်သွားသည် ။

“မကျင် ဘယ်သူ့ကို ပြောသွားတာလဲ အစ်မ”

“ဘယ်သူရှိရမှာ လဲ ညီမကြီးရယ်. . . ညည်းနဲ့ ကျုပ်ပဲရှိတာ”

မကျင် မြွေပွေးကို တုတ်နဲ့ သွားထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သည် ။ မကျင်လည်း သိသည် ။ တကလဲ့ ရွာက မိပုန်းဆိုတာ ဆတ်ဆတ်ကြုံ၊ ရှေ့က ထမ်းဆောင်သွားခဲ့သော ရွာလူကြီးကိုတောင် ပါးတက် ရိုက်သည့် မိပုန်း။ မိပုန်း ပုန်းခနဲ ထလိုက်သည် ။ မစန်းတင်က ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်တောင်းပန် လိုက်သေးသည် ။

“ညီမလေး... ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းပါနဲ့ ကွယ်၊ သူ့အကုသိုလ် သူ သွားပါလိမ့်မယ်”

မိပုန်း အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လိုက်သွားသည်။ မိပုန်းလိုက်လာမှန်းသိလျှင် မကျင် လူကြီး ကိုအုန်းဆောင်ရှိရာသို့ သွားပြီး စကားမရှိ စကားသွားရှာသည်။

“ဦးအုန်းဆောင်... ထမင်းစားမယ်လေ”

“ခုနလေးတင် စားပြီးပြီလေ၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

မကျင် ခပ်သွက်သွက်ထွက်ပြီး ကိုဘသာ၏ အလောင်းဘေးတွင် သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ မျက်ဝန်းက ဂနာမငြိမ်။ မိပုန်းကိုသာ အလစ် မပေးဘဲ မသိမသာ လိုက်ကြည့်နေသည်။ မစန်းတင် ဆိုသည့် မိန်းမကို လည်း အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်နေသည်။ မြန်မြန်သာ ရက်လည်လိုက်ပါ တော့။

“ဟင်း... ရက်လည်တဲ့ နေ့ကျမှ ကိုဘသာ မြေကျပြီးမှ ငါနဲ့ တွေ့မယ် မစန်းတင်ရေ”

ဟု စိတ်ထဲမှာ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် တွေးနေသည်။

မိပုန်း အနားကပ်လာသည်။ မကျင်ကလည်း ဒီလိုအချိန်မှာ ထိပ်တိုက်မတွေ့ချင်၍ ရွှေ့ပြည် အေးလမ်းကို ခင်းလိုက်သည်။

“ဟဲ့ မိပုန်းကြီး... စားပြီးပြီလား”

“ကျုပ်က ဘယ်တုန်းက မသာအိမ်မှာ စားဖူးလို့ တုံး”

မိပုန်း ဘုကန့်လန့်လိုက်တော့ မကျင် မိပုန်း၏ ဒေါသရေချိန်ကို ခန့်

မှန်းမိသွားသည် ။ တိုက် ကွက် ထပ်ပြောင်းသည် ။

“မိပုန်းရယ် ကြည့်ပါဦး... ကိုဘသာ အိပ်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“မသာက မသာပဲ... အိပ်တာတွေ နိုးတာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ၊ ညည်း
ခုနက ဘယ်သူ့ပြောသွား တာလဲ”

မကျင် သဘောပေါက်သွားသည် ။

“ဘယ်သူ့ကို ပြောရမှာ လဲ မိပုန်းရယ်... ငါ့ယောက်မကို ငါပြောတာ
ပါ၊ အိမ်ပေါ်စရောက်က တည်းက အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနေတာ မိပုန်းရယ်၊
ငါ တော်တော် သည်းခံပါတယ်၊ ညည်းစိတ်နဲ့ သာ ဆိုရင် အဲဒီမိန်းမ တ
ကလဲ့မှာ နောက်တစ်လောင်းပဲ”

မိပုန်းကို မသိမသာ ပို့လိုက်သည် မို့ မိပုန်း ဒေါသပြေလျော့ သွားသ
ည် ။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

မိပုန်း လှည့်ထွက်သွားသည် ။ အခေါင်းရိုက်နေသော ဘက်သို့
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့အိမ်ဘက် သို့ ပြန်ရန် မျက်နှာမူလိုက်သည် ။
မစန်းတင်က အကျိုးအကြောင်း သိချင်သည် မို့ မိပုန်းနားသို့ မယောင်မ
လည်နှင့် ကပ်လာသည် ။

“ညီမ... ညီမကို ဘာပြောလိုက်လဲ”

“သိချင်ရင်သွားမေး”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောပြီး မိပုန်းထွက်သွားသည် ။ ဒါမျိုးတို့ ကတော့
စန်းတင်တို့ ကို ဘယ်ရ မလဲ။

“ဒီတစ်ယောက် မအောင်မြင်ရင်လည်း နောက်တစ်ယောက်ပေါ့၊ ဟ

င်း. . . တစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ မုချအောင်မြင်ရမှာ ပေါ့
ခွေးကျင်မရယ်”

ဟု မစန်းတင် သူ့အတွေးနှင့်သူ ပျော်နေသည်။ ။

*

ကိုဘသာအလောင်းကို ရွာပြင် ထုတ်လိုက်ကြသည်။ ။ မစန်းတင်နှင့်
မကျင် အပြိုင် အလွမ်း သယ်ကြသည်။ ။ မစန်းတင်၏ ရင်တွင်းခံစားချက်ကို အသံကုန် ဟစ်အော်ပွဲလို့ တောင် အမည်ပေးလို့ ရ သည်။ ။

“မောင်လေး သူတော်ကောင်းကြီးရေ. . . မင်းမျက်နှာနဲ့ လာလိုက်တဲ့
ကူငွေတွေ မနည်းတော့ ဘူး၊ မောင်လေး. . . မင်းအပေါ်ကို တင်လွှမ်း
ထားတဲ့ ပုဆိုးနဲ့ အင်္ကျီကို ကြည့်ပါဦး၊ မင်းမိန်းမ မိန်းမ လည် အကြီးအ
ကျယ် ခြယ်လှယ်နေပြီ မောင်လေးရေ”

မကျင်အလှည့်. . .

“ကိုဘသာ. . . ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ က အကြင်လင်မယားနော်၊ ရှင် လက်
တွဲဖြုတ်သွားပေမဲ့ ကျွန်မ လက်က တွဲလျက်ပါ ကိုဘသာရယ်၊ ကူငွေ
တွေကို မက်တဲ့ လူက ရှိသေးတယ်၊ ရှင်က ကျွန်မအပြင် မယားတစ်
ယောက် ရှိသေးတာပဲ”

“သေလို့ ပြောတဲ့ စကားပါ မောင်လေးရယ်၊ လက်တွဲမဖြုတ်ဘူးဆိုရ
င် ခေါင်းထဲဝင်ပြီး မောင်လေးလက်ကို လာတွဲပါလို့ ထပြော လိုက်လေ၊
လူကြားကောင်းအောင် ငိုနေတာဟေ့၊ မောင်နှမ ချင်း ပေးစားတာ သူတို့
ဘက်မှာ ရှိလို့ ဟေ့”

ရွာပြင်မို့ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ။ ထိုနှစ်
ယောက်ကတော့ ရန်စောင်ဆဲ။ အငိုကို အစောင်းအချိတ်လေးတွေနှင့်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတည့်ပေမဲ့ စည်းကမ်းတော့ ရှိကြသည် ။ တစ်ယောက်ငိုလျှင် တစ်ယောက်က ရပ်ပေး ထားကြသည် ။

မနက်ပိုင်းတစ်ချက်တော့ အပြင်းအထန် အပြိုင်ငိုလိုက်ကြသည် ။ ညဘက်ကျတော့ ရွာပြင် ကို လာမငိုရဲကြတော့။ မနက်ပိုင်း အငိုပြိုင်ပွဲက တစ်စ တစ်စနှင့် ရွာထဲမှာ လူသိများ သွားသည် ။ တကယ့်ဇာတ်ပွဲပမာ။ မသိမသာ ဟိုအပင်အောက်က ကြည့်လိုက်၊ ဒီအပင်အောက်က ကြည့်လိုက်နှင့် မိုးတိုးမတ်တတ် ကြည့်သူလည်း ရှိသည် ။ အားနာလို့ မယောင်မလည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရပ်ကြည့် သူလည်း ရှိသည် ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဘသာ နံနက်ခင်းတေးသံသာကတော့ မြိုင်ဆိုငံသွားသည် ။ မစန်းတင် က အငိုပိုင်သည် ။ တဘက်လေး ပခုံးပေါ်တင်ပြီး...

“မောင်လေး... မောင်လေး အိပ်ရာက နိုးငြိလားဟင်”

ထိုသို့ အစချီလိုက်သည် ။ မကျင်က ခေါင်းပတ်ပတ်လည်ကို တဘက်စောင်လေးနှင့် ဖုန်ခါနေ သည် ။ မစန်းတင် ဆက်သည် ။

“စကားမစပ်. . . မနေ့ညက ညနေပိုင်းက မင်းကို အင်မတန်ခင်တဲ့ ချစ်တဲ့ ဆရာဝန် ဦးကြည် လာသွားတယ်၊ ငွေသုံးသောင်းလည်း ကူသွားတယ် မောင်လေး၊ မင်းအိမ်မှာ စကားထိုင်ပြောသွား တာ တော်တော်ကြာပါတယ် မောင်လေးရယ်၊ ဖိုးစားကြီးဆိုလား ဖိုးမှတ်ကြီးဆိုလား သူလည်း လာ တယ် မောင်လေးရဲ့ ၊ သူကတော့ စုစပ်ပြီး ကူလာတဲ့ နှစ်သောင်းခွဲ၊ ဒီခေတ်မှာ ဒီလောက်ကူငွေရတာ အရေးပိုင်တောင် မရပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ မင်းရဲ့ စန်း မင်းရဲ့ စေတနာတွေကြောင့်ဟေ့ မောင်လေး ရဲ့ ၊ ဟီး ဟီး... မင်းကိုမှီပြီး ချမ်းသာသွားမယ့်လူတွေကို အ

စံမမြင်နေတယ် မောင်လေးရေ၊ ဒီငွေ တွေနဲ့ နောက်ကောင်တော့ ကောင်းစားတော့မယ် မောင်လေးရေ...ဟီး ဟီး”

မကျင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းကို ထိပါး လာပြီမို့ မကျင်လက်နှင့် အခေါင်းကို ဘုန်းခနဲ ပုတ်လိုက် သည်။ ကြည့်နေကြသော ပရိသတ်များ နောက်ကို တစ်လှမ်းဆုတ်သွားကြသည်။

“ကြားလား ကိုဘဿ... ပြောနေတာ ကြားလား၊ သည်းခံတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာ ရှိတယ်နော်၊ ရှင် ထရှင်း... ရှင်က ဒီလိုပဲ ငြိမ်ပြီးကြည့်နေတယ်ပေါ့၊ အခု ရှင် ဘယ်နေရာက ရပ်ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မြင်တယ်”

မစန်းတင်၏ အရှိုက်ကို တည့်တည့်မှန်လိုက်ခြင်းပင်။ မစန်းတင် ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် လိုက်ကြည့်သည်။ အခေါင်းဘေးမှ မသိမသာ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်လာသည်။ ရွာဘက်ကို အခြေအနေ မကောင်းလျှင် သုတ်ခြေတင်တော့မည်။ မစန်းတင်က သရဲ အင်မတန် ကြောက်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကလည်း သို့လော၊ သို့လော ဖြစ်လာသည်။

“မကျင် တကယ်ပဲ သူ့ယောက်ျားကို မြင်နေပြီလားဟေ့”

တချို့က ကိုယ့်ဘေးကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်သည့် အနေအထားဖြစ်လာသည်။ ကလေးပါသူများ ကတော့ ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်သွားကြသည်။

“ကိုဘဿ”

မကျင် ဆောင့်ပြီးအော်လိုက်သည်။ မစန်းတင် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ရက်လည်မှ ဘဝခြားမှာ ပါ ကိုဘဿရယ်၊ အခု ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘဝမ

ခြားသေးပါဘူး၊ ကျွန်မ အနားကို လာစမ်းပါ... လာစမ်းပါ”

မစန်းတင် ပြေးလေတော့သည် ။ ပရိသတ်လည်း မရှိတော့။ မကျင် တစ်ယောက်တည်း၊ မကျင် ကန်သင်းရိုးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည် ။ မစန်းတင်၏ ပျော့ကွက် ဟာကွက်ကို တစ်ချက်တည်း နှိုက်မိ သွားခြင်း ပင်။ မကျင် တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည် ။

*

ရက်ကြာလာသည် နှင့်အမျှ ဘသာအသုဘသည် လည်း တစ်စတစ်စ စည်ကားသိုက်မြိုက်လာ သည် ။ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ဘ သာ၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော မိတ်ဆွေ အများ လည်း နှစ် ယောက်တစ်တွဲ၊ အုပ်လိုက်တစ်တွဲ ရောက်ရှိလာကြသည် ။

တကလဲ့လူကြီး ကိုအုန်းဆောင်လည်း အိမ်ပြန်ရသည် မရှိတော့။ အ သုဘအိမ်တွင် ကူငွေ ကောက်ခံရေး၊ စီမံခန့်ခွဲရေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ တော့သည် ။

မစန်းတင်၏ မဟာဗျူဟာများ လည်း ကျဆုံးသွားပြီမို့ မကျင်ကို ငြိမ်းချမ်းရေးအလံ ထောင်ပြရသည် အထိ ဖြစ်လာသည် ။ မကျင်ကား အကြားအမြင်ရ ပုဂ္ဂိုလ်သဖွယ် ကိုဘသာ ဘယ်မှာ ရှိနေသည် ၊ ရောက် နေသည် ကိုပင် မစန်းတင်ရှေ့တွင် လိုသည် ထက် ပိုပြောသည် မို့ မကျင်ကို မစန်း တင် မလှန်နိုင်တော့။

မကျင် ကိုဘသာအတွက် ပန်းကန်ထဲတွင် ထမင်းဟင်းများ စုထည့် နေသည် ကို တွေ့နေရ သည် ။ မစန်းတင်ကြားအောင် မကျင် အသံမြင့် လျက်...

“အစ်မမောင်က မနက်စောစော ထမင်းကြမ်းပဲကြိုက်တာအစ်မရဲ့ ၊

ဘူးသီးကြော်နဲ့ ငါးပိရည် ကောင်းကောင်း လေးနဲ့ များ ဆိုရင် တပြုံးပြုံး နဲ့ စားတာ အစ်မရဲ့ ၊ ဘူးသီးကြော်ကလည်း မနေ့ ကတည်းက မှာ ထားတာ၊ ခုထိ ရောက်မလာဘူး၊ စောင့်မနေတော့ပါဘူး၊ ကိုဘဿာ ဆာနေရောမယ် . . . သွားမှ ”

ဟု ခပ်ခါခါလေး ထွက်သွားသည် ။

မစန်းတင် စိတ်ထဲတွင် အောင့်သက်သက်နှင့်။ မျက်နှာကိုတော့ လူအများ ရှေ့မို့ ဟန်မပျက်။ အလွမ်းမျက်နှာနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်ထားလိုက်သည် ။ မကျင်၏ ခန့် တဲ့ တဲ့ ပြောဆိုလှုပ်ရှား ပုံကို မနှစ်မြို့သော်လည်း မကျင်နှင့် စင်ပြိုင်လိုက်ငိုဖို့ မစန်းတင်မှာ အင်အားမရှိတော့။ ကြောက်စိတ် က လွမ်းမိုးထားသည် မို့ မကျင်ပြုသမျှ နုရမည့် ဘဝ။ ရှိတဲ့ အင်အားဖြင့်တော့ အလစ်ဆန့်ကျင်လိုက် သည် ။

“မောင်လေးရေ . . . တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး မကျင်ပြုသမျှ နုရမည့်ဘဝ ရောက်နေပြီ မောင်လေးရေ . . . ဟီး ဟီး”

ကြက်သွန်လီးနေသော ရွာထဲမှ အပျိုတစ်ဦး လန့်ပြီး လက်ကို ဓားထိသွားသည် ။

“တောက် . . . သေနာမကြီးကလည်း ငိုတာ တိုးတိုးမငိုဘူး၊ သေမယ့် အတိုင်းပဲ၊ ငိုရင်းနဲ့ အသက်ထွက်ပါစေတော်”

ကျန်အပျိုများ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည် ။

“ဟား ဟား ဟီး ဟီး”